

VOLNÉ LISTY DOBRŠSKÉ

Ročník XX. - Číslo 1 - prosinec 2017

MÍSTO PŮSOBENÍ DOBRŠ v roce 2017 již potřetí

Ivo Kraml

Pátá výstavní sezóna v galerii CoCo hostila tentokrát dva samostatné projekty z výstavního cyklu, nazvaného příznačně „Místo působení Dobrš 2017“.

Prvním z nich byl v počátku července projekt s názvem **MY**. Dvě mladé autorky – **Natálie Hošková** a **Marie Ladrová** se potkaly na AVU v intermediálním ateliéru Milana Knížáka. Jejich spolupráce se zpočátku týkala převážně hudby

a vzniklo tak experimentální hudební duo založené na hlasové improvizaci a hře dvou nástrojů těreminu a violoncella. Natálie se ve své výtvarné tvorbě snaží zkoumat možnosti abstrakce a objevovat tak skrytá témata týkající se smrti, úkrytu, vztahů k sobě a k jiným bytostem. Používá pro své cíle malbu, objekt, performanci, hudbu, fotografii. Její práce je tichou cestou objevování a vztahování se k současnému světu. Marie se dlouhodobě zabývá technikou akvarelu, maluje velkoformátové obrazy vlastnoručně vyráběnými mořidly a objevuje tak nové technické postupy spojené s pradávými metodami barvičů látek. Také znovu oživila pradávou technologii zpracovávání chorošů, ze kterých vytváří své objekty.

Hlavními jejími tématy jsou tělo, krajina, houby. Jejich společná výstava byla průsečíkem osobních cest a objevů vnitřních krajin, zkoumáním jejich společného vztahu a radosti ze spolupráce. Při vernisáži v sobotním odpolední 1.7.2017 zahrály samy autorky v sestavě pod názvem **MR**.

Prázdniny vstoupily do své druhé poloviny a záhy v půli srpna připravila galerie kulturní program v rámci 1. ročníku **Mezinárodního hudebního festivalu Dobršská brána**. V jednom místě a výstavním prostoru se poprvé na výstavě pod názvem **(3)Velíšci** ve výjimečné sestavě potkali v jihočeské Dobrši v galerii CoCo tři nositelé příjmení Velíšek. Kreslíř - **Velíšek Martin** (nar. 1963 v Duchcově), který vyslal do „výtvarně sportovní exhibice“ své známé dílo *Lyžaři*, kontroval mu malíř **Velíšek Martin** (nar. 1968 v Athénách, Řecko) svými *Bruslařkami* a tento tandem doplnil sochař **Velíšek Adam** (nar. 1990 v Praze) svými *Cyklisty*. Samozřejmě nejen tato tematicky „sportem“ volně propojená prezentace tvořila tuto výstavu. Každý umělec také samostatně v jednom prostoru představil svou další tvorbu. Výstava si kladla krom jiného za cíl vnést poněkud více jasno méně zasvěcené veřejnosti se zájmem o výtvarné umění v tom, který Velíšek je vlastně který, komu tedy v důsledku toho náleží to či ono dílko a který právě má tu či onu výstavu. Na vernisáži zahráli několik skladeb na pomezí jazzu a lidové hudby bubeník **Jan Horvát** a klarinetista **Michal Hrubý**.

I letošní poděkování patří všem, kteří jakkoli přiložili ruku k dílu a pomohli výstavě a jejich vernisáži uskutečnit. Stejně tak patří poděkování opět Jihočeskému kraji, který finančně podpořil galerii v rámci grantu Podpora muzeí a galerií. Již pátá kulturní sezóna v galerii CoCo je opět minulostí. Na shledanou v galerii CoCo v další výstavní sezóně v roce 2018!

T E L E G R A F I C K Y

- V pátek 14.12.2017 prezentovalo svoji činnost Sdružení pro obnovu Dobrše ve formátu 20 obrázků po 20ti vteřinách (20x20) na čtvrtém vydání regionální přehlídky umělců a kreativců PechaKucha Night Strakonice vol.4. V netradičním industriálním prostoru Staré přádelny Strakonice tak Ivo Kraml představil galerii CoCo, hudební festival, publikační činnost sdružení, ale například i projekt rozhledny Schody do nebe a mobiliáře pro poutní stezku šumavským Podlesím.
- Úspěšná byla žádost, kterou podal Svazek obcí šumavského Podlesí pod názvem "Přijďte k nám na Podlesí, u nás se neztratíte" do grantového programu POV Jihočeského kraje. Cílem projektu je vytvoření turistických tras v mikroregionu s provázaností na okolní mikroregiony. Celkový rozpočet projektu činí 834 264,-Kč, podíl dotace z POV je rovných 500 000,- Kč. Zahrnuje vybavení 14 ti míst mobiliářem na 3 trasách, webovou prezentaci, grafické práce a tisk propagační brožury. Projekt by měl být realizován do konce roku 2017. Iniciátoři myšlenky turistické trasy Podlesím ze Sdružení pro obnovu Dobrše představili v rámci přirozené kontinuity realizačního procesu na zasedání SOŠP designový mobiliář, navržený specificky pro tento projekt. Pak jej předali zdarma pro další využití. Studie mobiliáře však nebyla bez bližšího odůvodnění použita, stezka bude vybavena mobiliářem zcela konvenčním. Byla tak promarněna šance vtisknout trasám originální podobu, atraktivní pro návštěvníky. Zároveň se mohla stát důstojnou vizitkou regionu šumavského Podlesí.

Znovuzrození tradice v bývalém dobršském hostinci U Dražných

Po mnoha letech, kdy pódium v sále dobršského hostince U Dražných osiřelo, se naskytl jedinečná možnost při příležitosti tradiční dobršské janopavelské pouti být u velkého návratu hudby do tohoto prostoru. Zvláště v šedesátých a sedmdesátých letech byl sál vyhledávaným prostorem pro vystoupení kapel alternativního, neoficiálního hudebního proudu, ideově tehdy potlačovaného. A proto se jistou, přirozenou volbou, jak navázat na tu dobu a události, stal koncert Dekadentfabrik, určený nejen k poslechu, ale i k tanci. Kapela hrála ve složení David Cajthaml, el. kytara, sampler, autor hudebních podkladů, Martin Čech - flétny (od 2015), Ivan Bierhanzl - el. kontrabas - baskytara, Václav Pastora - syntezátory, sampler. Ještě před tímto programem ve stejný den odpoledne vstoupilo na historické pódium duo **MR**. Natálie Hošková a Marie Ladrová hrají své písně na violoncello, housle, kytaru, těremin, hrací strojky, počítač, bicí a jak samy říkají, občas něco zaloopujou. V polovině srpna pak částečně opravené prostory hostince poskytly stylové zázemí návštěvníkům i účinkujícím Hudebního festivalu Dobršská brána. Hodnoty budovy a to historické, kulturně společenské, sociální i architektonické byly ve své komplexnosti Ministerstvem kultury ČR posouzeny za tolik nadregionálně významné, že ji na podzim roku 2017 prohlásilo za nemovitou kulturní památku. (ik)

Dobrš v českých médiích v roce 2017

- Co symbolizuje tajemná tvář v pošumavském kostele? www.novinky.cz
- Bezva výlet 22.8.2017 /kostel Dobrš www.tyjecko.cz
- Garth Knox: Hudba Hildegardy z Bingenu směřuje k nebi www.radioproglas.cz
- Vzniká dobršská brána do světa hudby www.jazzport.cz
- Společný hudební jmenovatel dobršská brána www.fullmoonzine.cz
- Dobršská brána smyčcům otevřená / Boris Klepal www.hisvoice.cz
- Dobrš letos poprvé otevře festivalovou bránu! www.casopisharmonie.cz
- Festival Dobršská brána hostí muzikanty z devíti zemí. www.echo24.cz
- Uhrančivá Dobrš / *Týdeník Rozhlas*

Sice se zpožděním, ale o to s mocnějším nadšením, přináším reportáž z prvního ročníku mezinárodního hudebního festivalu DOBRŠŠKÁ BRÁNA. Konal se ve dnech 25. a 26. srpna v jihočeském Pošumaví, v maličké obci Dobrš (která je součástí Drážova) na Strakonicku, a to díky entuziasmu Sdružení pro obnovu Dobrše (především pak architekta Iva Kramla) a dramaturgii hudebníka Michala Hrubého (rozhovor s ním přineseme v brzké době). Ono časem umocněné nadšení pramení z toho, že následující týden jsem trávil na Šumavě a v hlavě mi sama od sebe zněla hudba, kterou jsem na festivalu slyšel. Souzněla s duchovním, přírodním i občanským znovuzrozením tohoto kraje; ozvěny středověku se mísily se syrovostí horského venkova a s nesmírně bohatou židovskou minulostí. To vše dokázalo přehlušit surovost komunistické moci, upevňovanou zbraněmi, jež tu vládla do roku 1990; její stopy mizí (doufejme) již do nenávratna...

Festival otevřel v pátek 25. srpna irský violista Garth Knox sólovým vystoupením v prostředí kostela Zvěstování Panně Marii. Tento šedesátník, člen proslulých souborů soudobé vážné hudby, pařížského Ensemble InterContemporain Pierra Bouleze a Arditti Quartet z Londýna, střídal „normální“ violu s violou d'amore. Jde o barokní nástroj, jenž má 14 strun (7 hracích, 7 rezonačních) a vyznačuje se neobyčejně bohatým zvukem, jenž v Knoxových rukou získává navíc hlubokou spiritualitu i lidské emoce. Toto všechno v sobě skrývala „Fantazie“ středověké křesťanské mystičky Hildegardy z Bingenu na straně jedné, na té druhé Knoxova vlastní kompozice „Pět malých rozkladů“, v níž ožívají jiné nástroje – violoncello, harfa, mandolína, cimbál a kytara (ta dokonce ve flamencovém stylu!). Žánrové rozpětí působilo nikoli roztržštěně, jak by se mohlo jevit, ale naopak velmi sevřeně. Skrze violu pak zazněla třeba irská lidovka, Ligetiho „Sonáta pro sólovou violu“ a vlastní variace, hrané pouze prsty, inspirované zhusta minimalismem. V přídatku došlo i na volnou improvizaci, inspirovanou samotným místem festivalu; zde Knox střídal obě violy a pracoval převážně s folklórními tématy.

Na venkovním pódiu před zámek se pak představilo pozoruhodné trio Montaban3jo. Jeho lídrem je zpěvák, houslista a muzikolog Jan Hodina (mimochodem spoluzakladatel souboru Schola Gregoriana Pragensis), jehož doprovodili výteční jazzoví instrumentalisté – trombonista Jan Jirucha a saxofonista Petr Kalfus. Tato sestava navazuje na předchozí Hodinovu kapelu Marcipán a jde v jedinečnosti interpretace lidových písní z česko-moravských regionů ještě dál. Protože využívá méně známých písňových sbírek, jsou mnohé písně uchopeny spíše intuitivně. Neobyčejný instrumentář přibližuje starodávné písně současnosti a dodává jim dráždivou chuť směsi lidské živočišnosti a intelektu. Surová hra na housle a zpěv se s nečekanou přirozeností pojí s kontrapunktem dechových nástrojů, přičemž sóla trombonu, sopránky a tenorsaxu zařazují toto trio do hájemství progresivního jazzu.

Montaban3jo posléze vystřídalo kvinteto Prázdné hory jsou plné větru a deště, pojmenované po jedné zenové básni a založené v roce 2014 saxofonistou a klarinetistou Michalem Hrubým. Spolu s ním zde hrají finský kontrabasista Esko Mäkinen, americký perkusista Hearn Gadbois, japonský saxofonista a hráč na šakuhači Seizan Kenji Osako (všichni tři již usazení v Čechách) a Anna Romanovská, houslová virtuózka a hráčka na koto, 13-ti strunnou stolní citeru původem z Japonska. Hudba tohoto uskupení skutečně plyne podobně jako zenová báseň, jakoby bez začátku i konce, kdy samotný hudební proces je cílem. Zněl tudíž jeden jediný hudební tok, v němž se zdánlivě nevzrušeně přelévaly tóny a souzvučky, přediva, sóla, dialogy, tu více etnické (šakuhači, koto, šamanský buben, darbuka), onde jazzové, respektive free-jazzové (oba tenory či sopránky nebo jejich kombinace, basklarinet, kontrabas, housle) či naopak meditativní fúze obou přístupů. Každopádně šlo o čistou volnou improvizaci, vyvěrající v reálném čase, ochucenou o večerní přítmi a rej netopýrů...

Noční, tudíž závěrečný koncert prvního dne, byl pak ve znamení vzrušujícího spojení barokní hudby a free-jazzu, navíc v magickém prostředí kostela Zvěstování Panně Marii. Britský experimentátor, kontrabasista Barry Guy (roč.47), jenž spolupracoval třeba s Evanem Parkerem a byl zakladatelem a uměleckým vedoucím legendárního London Jazz Composers Orchestra, zde vystoupil společně se svou ženou, švýcarskou hráčkou na barokní housle Mayou Homburger, někdejší členkou věhlasných English Baroque Soloists Johna Eliota Gardinera a Academy Of Ancient Music Christophera Hogwooda (mimo jiné). Antré obstarala houslistka s tonálně rozšířenou verzí hymnu z 9.století. Ovšem gró jejich koncertu bylo dílo původem českého barokního skladatele H.I.F.Bibera (narozeneho ve Stráži pod Ralskem), z jehož tvorby zazněly nesmírně obtížné a vskutku skvostně provedené části I. („Zvěstování“), IX. („Křížová cesta“) a X.

(„Ukřižování“) z cyklu Růžencových sonát. Od svižných i meditativních ploch s typickými barokními figurami se dvojice díky kontrabasovým erupcím propracovala k bouřlivým, až živočišným emocím. Poté zazněly také folklórní názvuky, a to maďarské ve skladbě „Thus It Happened“ soudobého skladatele Györgyho Kurtága, autorsky se prezentoval též kontrabasista Guy – „Five For Anja“ se z počáteční zadumanosti a zasmušilosti prodrala k šantánovému veselí a free-jazzové divokosti, „Rondo For Nine Birds“ pak skýtalou celou škálu experimentálních prvků, včetně netradičního využití smyčce, preparace, hraní štetkou, paličkou, za kobylkou atd., přičemž hudební tok připomínal výbuch sopky s chrlením kamenů a řinutím lávy. Dlouho jsem pak nemohl usnout, neboť jsem měl hlavu kdesi v jiné zvukové dimenzi...

Druhý festivalový den v sobotu 26.srpna zahájil přednáškou v jednom z restaurovaných sálů dobršského zámku irský skladatel a pedagog John Buckley (roč.51), autor stovky děl, jež zněly v 50 zemích světa. Nepatří k žádné kompoziční škole, jeho skladby jsou volně atonální, přitom barvami bohaté, inspirované zvuky přírody či města.

V kostele Zvěstování Panně Marii vystoupil se sólovým projektem kontrabasista Petr Tichý. S pomocí loopování dokázal vybudovat sugestivní, dynamicky i výrazově bohatý zvukový svět, postavený na hutných minimalistických základech či dronových plochách, dovedený až k chorálním výšinám pártovské síly. Zpestřením byl duet s přítomným novozélandským kytaristou Jono Bono Heyesem, se kterým Tichý letos často koncertuje.

Na něj navázala sólo Anna Romanovská (Prázdné hory jsou plné větru a deště, jinak též členka Orchestru Berg) s vlastními skladbami pro housle a koto. Výjimku tvořily premiéra kompozice pro housle „Jak sbírat pampelišky“ skladatele Jana Holého, dráždivé střetem ostré naléhavosti s lyrikou a folklórem, a dvě volné improvizace s Michalem Hrubým (klarinet) a Petrem Tichým (kontrabas); první na téma lidové balady, kde jímavost a melancholie vyústila v totální rozvolněnost, druhá na židovské motivy.

Dalším místem, kde zazněla hudba, byla kaple (a zvonice) Jana a Pavla vedle bývalé fary. Zde hrála dvojice Gabriela Vermelho a Jakub Jedlinský. Zpěv, housle, akordeon, autorské písně šansonového charakteru, jež skládá Vermelho na texty berounského básníka Jana Veliška, lidové balady z Moravy a Slovenska, jedna píseň v portugalštině (vzpomínka na někdejší domovskou kapelu Maraca), naléhavost, vášeň, cit, vzdor, šraml, kabaret... Výborné vystoupení!

Festival vyvrcholil skutečně velkolepě a koncerty na venkovní scéně u zámku. Nejdříve zazněla progresivní soudobá komorní hudba s výraznou židovskou melodičkou – Garth Knox tentokrát vystoupil v sestavě Saltarello Quartet, to jest s druhou violou či violou d'amore (Julia Robert), violoncellem (Agnes Vesterman) a perkusemi (Sébastien Clement). Netradiční kvarteto předneslo třicáté (to jest poslední) pokračování cyklu „The Book Of Angels“, jednoho z nejužasnějších děl avantgardního amerického hudebníka a skladatele Johna Zorna. Tato část, nazvaná „Leonard“, vyšla počátkem letošního roku na Zornově labelu Tzadik. Výrazná melodická témata, strhující gradace, tklivá zpěvnost, taneční veselí, minimalistická naléhavost, úchvatné smyčcové předivo, tep a víření perkusí, to vše učarovalo posluchače, kteří se v té emotivní hudbě doslova rozpouštěli...

Samotný závěr patřil norskému Nils Økland Ensemble, pětičlennému souboru, soustředěnému okolo virtuóza na vzácné hardangerské housle a violu d'amore, jenž natočil pro ECM již čtyři alba (mimo jiné) a pravidelně spolupracuje s jazzovými a rockovými hudebníky (např. Christian Wallumrod, Arve Henriksen, 1982, Lumen Drones). Jejich hudba je označována jako poezie lidové hudby s energií punku, což v Dobrši potvrdili do poslední noty. Jedinečný sound kapely tvoří vedle smyčcového nástroje lídra harmonium (Sigbjørn Apeland), saxofony (Rolf-Erik Nystrøm), kontrabas (Mats Eilertsen), bicí a vibrafon (Håkon Mørch Stene). Přiznám se, že jsem nebyl téměř schopen cokoli smysluplného si poznamenávat do svého zápisníku, abych pak měl z čeho čerpat pro reportáž. Jak mám popsat hudbu, která v nočních hodinách dostává posluchače do stavu beztlíže, někde mezi nebem a zemí, meditací a transovním stavem? Hudbu, jež v sobě snoubí seversky melancholický jazz s lidovou baladičností, rockovým tahem a v pravý čas vybuchlou sopkou drtivých zvuků? Saxofonista si dokonce vystříhl i hru na dva saxofony naráz, čímž evokoval legendárního jazzového mága Rolanda Kirka. Nils Økland na své housle nehrál, nýbrž skrze ně vyprávěl, prosil, křičel, konejšil. Harmonium dodávalo tomu všemu až psychedelickou příchut', vibrafon průzračnost, kontrabas se vydával do říše témbřů...

Jedinečná hudba, jedinečná atmosféra. Magie tónů. Dobrodružství nevyšlapaných cest. To byl úvodní ročník festivalu Dobršská brána!

Převzato z hudebního webového portálu Jazzport.

Kniha „Jiná jména smrti“ / Josef Křešnička

Máme-li hledat nějaký vzkaz autora, mířící aktuálně do dnešních dnů, vypůjčíme si pár jeho slov, napsaných s jistou dávkou nadhledu, vážnosti a vtípu zároveň: „Máme-li něčeho dosáhnout, musíme udržovat jistou míru míru, i když ozbrojenou myšlenkami vyslovenými i nevyslovenými.“ Právě tvrdohlavost Josefa Křešničky, živěná vírou v nezastupitelnou roli regionální kultury a podpíraná malými radostmi a úspěchy, jej osvobodila stejně jako Dona Quijota z jeho melancholického myšlení a pronikala do něj novou silou. V těch okamžicích Josef našel nový důvod k žití, k boji za něco, ke snění, k přesvědčování. To vše zrcadlí a autenticky postihuje právě jeho první beletristický text s příznačným názvem Jiná jména smrti, který se po více než pětadvaceti letech dočkává svého vydání. Není náhodou, že znalci regionu, míst kolem Němčic, vesnice, kde Josef žil a psal, přijde v nemálo momentech ten text až příliš obrazotvorný, asociativní – ano, Josef v něm byl inspirován konkrétními osobami, nechal promluvit jejich charaktery, obnažil dennodenní i výjimečné události soužití komunity malé vesnice šumavského Podlesí v dobách ne zcela dávných, v socialistických kulisách. Příběh Jiných jmen smrti by mohl nést mnoho různých podtitulů. A jeden z nich by byl „z dějin památkové péče let minulých“. Ano, takhle to bylo. Chátrající národní kulturní dědictví bylo doprovázeno nezájmem a chátráním celé společnosti. Stát se staral jen výběrově a naoko, zásluhy na zachování dědictví předků ležely na jednotlivcích. Jak píše Josef Křešnička, nečinné čekání na lepší zítřky bylo tím jiným jménem smrti. A píše o věcech aktuálních tehdy i dnes. Umírání krajiny, popírání tradic, neúcta k dílu předků jsou jiným jménem smrti i pro nás. Josef také připomíná, jak z toho ven. Nemlčet, upozorňovat, propojovat se s podobně smýšlejícími. Občas se i uchýlit ke lsti. Příběh je sice situován do autorova kraje – jména Jiřetice, Předslavice, Milodráž, Nahořany, Čekánka, Jakub Bursa jsou všem dosti známá – ale mohl by se odehrát kdekoli, kde je ve vsi zámek nebo jiná památka v péči socialistického státu. Pokud na tento kraj ještě více zaostříme, vidíme, že autor umísťuje hlavního aktéra příběhu a děj kolem něj do hospody. Sám tam i chodil a skrze příběh i odpovídá na otázku proč.

Knihu ilustrovala strakonická rodačka, absolventka pražské UMPRUM Marcela Vichrová.

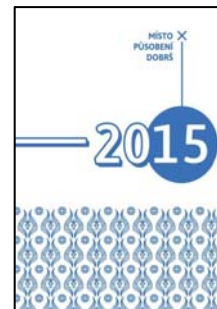
Vydalo v roce 2017 Sdružení pro obnovu Dobrše. Knihu lze objednat v sekci „obchod“ na stránkách www.dobrs.cz. Doporučená cena 190,- Kč. ISBN 978-80-907040-0-8.

„Místo působení _ Dobrše“ / Galerie CoCo

Publikaci s příznačným názvem reflektující 15 let výstavní činnosti v prostorách dobršského zámekého křídla areálu zámku tvrze vydala v těchto dnech galerie CoCo, jejímž zřizovatelem je Sdružení pro obnovu Dobrše. Celobarevná publikace o rozsahu cca 140 stran představuje téměř 50 autorů a autorek prostřednictvím krátkého profesionálního životopisu, doprovodného textu k výstavě a především prostřednictvím autentických fotografií z vernisáží a výstav samotných v historických prostorách galerie. Součástí je i prezentace projektu galerie pro benátské výtvarné Bienále 2015. Úvodním a závěrečným slovem jej opatřili Ivo Kraml a Květa Čulejová.

Katalog, který byl realizován s laskavou podporou Jihočeského kraje z grantového projektu Podpora muzeí a galerií. Lze zakoupit v galerii samotné nebo objednat prostřednictvím e-mailu: info@galerie-coco.cz.

Katalog vydalo v r. 2015 Sdružení pro obnovu Dobrše a můžete jej objednat v sekci „obchod“ na stránkách www.dobrs.cz. ISBN 978-80-260-9008-3

Kniha „Za osudy klapajících perliček“ / Jaroslava Pixová

Autorka se tématem knihy opět vrací k historii mlýnů. Tentokrát to budou příběhy jednotlivých zajímavých mlýnů, takových mlýnských "perliček" rozetých po Strakonicku, Prachaticku, Písecku i Petrovicku u Sedlčan. Vyprávění začne u unikátního středověkého mlýna v Hoslovicích a bude pokračovat v nedalekých Česticích u Volyně, kde se podíváme do Trojanova mlýna i sousedního puchru, kde se zpracovával kámen. I k nim se váží velmi zajímavé životní příběhy. Cesta nás zavede ještě dále k šumavským hvozďům i starobylé Dobrši, pod kterou se nacházejí také dva mlýny – Strnadův a Pravdův. K tomu prvnímu se váže legenda o knížeti Oldřichovi a zrodu Dobrše i rodu Koců z Dobrše, k druhému legendární generál Rudolf Gajda. A pokročíme ještě dál – až na samotnou Šumavu do Kovářova mlýna ve Stachách, kde se setkáme s mnohými osobnostmi. Prachaticko pak opustíme u Bělečského mlýna, který v minulosti skýtal i hostinské služby. Pak už se obrátíme k severu a podíváme se do ukrytého Kabelíkova mlýna se sgrafity u Sedlice, pohádkového v Srlíně, s renesančními kachlemi v Prachově u Veselíčka, zpívajícího v Dolních Nerestcích a muzea mlynářství, zemědělství a pekařství v Božeticích u Milevska. A pokročíme ještě více na sever do romantické krajiny Petrovicka s mnohými roubenkami. A tam najdeme přímo unikáty: roubený Křížkův mlýn, další se staročeským složením v Brodě, barokní Radášův u Týnčan a mlýn sekerníka Františka Mikyšky v Kojetíně u Petrovic. Celkem je jich šestnáct, a to je na jednu knížku opravdu dost, protože osudy, které tyto mlýny skrývají, jsou opravdu jedinečné.

Vydalo v roce 2017 nakladatelství Blanice. Doporučená cena 349,- Kč. ISBN 978-80-905501-8-6

